

несгодны обстоятелства поклащахъ въ основанъето едвамъ подновениыйтъ престолъ на царството. Никой отъ неговытъ основатели или възобновители не остави сынъ, който да може да го наслѣди; макаръ Асѣнь да имаше двама — Іоаннъ и Александъръ, обаче по възрастьта си, тѣ трѣбаше да устъпихтъ престола на чича си, третій и най-малкъ братъ отъ Асѣнева родъ —

§ 39. Іоаннъ I Асѣнь или Иваница
(1196—1207).

До 1188 или 1192 год. Іоаннъ стоя като заложникъ на мира въ Цариградъ, отдѣто послѣ побѣгнѣхъ и са крыше нѣколко време въ балканскытъ горы. Бойтъ, който са бѣше прекратилъ малко, пакъ планихъ по върховетъ на Стара-Планина и въ сѣверна Тракія, жителитъ на която, Българи, настоятелно искахъ пакъ присъединеніето си на българскыя прѣстолъ, отъ който бѣхъ силомъ отцѣпены слѣдъ Асѣневата смъртъ, ако и да съставяхъ вече особенно княжество подъ върховната власть (souveraineté) на императора. Тѣй Иваница прие юздытъ на царството подиръ двамата си по голѣмы братя на 1196 год. и, въ продълженіе на дѣятелното си правленіе, неусыпно залѣгаше да даде на България политическа и черковна независимостъ.

«Времето, въ което България са намѣрвала подъ властьюта на Византійцытъ, казва Палаузовъ, ⁽⁷⁾ е найтъмно не само въ духовно, но и въ политическо отношеніи. Въ времето на Асѣневцы значеніето на Българската черква и стремленіето къмъ народното развитіе ставать по-ѣсны. Ный виждамы същото направленіе като при Бориса и Симеона, същия про-

(7) Гл. Унія въ царуванъето на Іоанна I Асѣня (българск. книж. отъ 1858 год., ч. I, кн. 2, стр. 53.)